

**OKYANUSU
KÜREKLE
GEÇEN
KIZ**

ALASTAIR HUMPHREYS

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2023

OKYANUSU KÜREKLE GEÇEN KIZ

Alastair Humphreys

Özgün adı: The Girl Who Rowed The Ocean

ISBN: 978-605-188-713-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

©Alastair Humphreys, 2022

©İllüstrasyon: Alastair Humphreys, Seth Tinsley, Tom Napper

©Bu kitabın Türkçe yayın hakları Eye Books'tan
alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Burcu Karatepe

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: **Assum Basım ve Mücellit**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B/Blok 315

Zeytinburnu / İstanbul

Cilt: Assum Basım ve Mücellit, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

OKYANUSU KÜREKLE GEÇEN KIZ

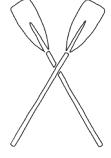
ALASTAIR HUMPHREYS

Çeviren: Burcu Karatepe

Lucy için, tabii ki.
Bir de ekip arkadaşları ve dostları Marin, Simon ve Steve
için.

Nosce te ipsum
“Kendini bil!”
Ocean Kürek Derneği mottosu

Lucy sıkılmıştı. Yağmur damlaları, denize ulaşmaya çalışan binlerce nehir gibi pencerelerden aşağı iniyordu. Ağabeyiyle oynamaya başladıkları her oyun, birinin odadan bir hışımla çıkıp gitmesiyle son bulmuştu. Aramızda kalsın, Lucy ve Tom ertesi gün okula gitmeyi iple çekecek hâle gelmişti.

Bu sırada babaları mutfakta havuç soyuyordu. Yan odadan gelen bağrışmalar üzerine irkilip radyonun sesini biraz daha açtı. Havuç soyuyor olabilirdi ama asıl yapmak istediği, cırcır böceklerini dinleyip gürültücü çocuklarını yok saymaktı. İç çekip yeni bir havuç aldı.

Salondan gelen kavga ve bağırış sesleri giderek yükseliyordu. Lucy ve Tom'un anlaşılabildiği bir tek konu vardı: tartışmak. Lucy bu konuda çok iyiydi ama ağabeyinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Lucy, Tom'u sinir etmeyi kafasına koydu mu muhakkak başarılı olurdu. Sonra Tom da kız kardeşiyle arasında kavga çıkaracak yeni yollar düşünmeye başladı. Bu konuda da aynı ölçüde başarılıydı.

Kimin hile yaptığını ve kimin kazandığını tartışırken suratları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Lucy, bir hışımla oyun tahtasını yere çarptı. Tam o sırada mutfağın kapısı aniden açıldı.

“İkiniz tartışmayı keser misiniz?!” diye bağırdı babaları, gürültülerini bastırmaya çalışarak.

“Ama o...” diye başladı Lucy.

“Ama o...” diye bağırdı Tom.

Babaları ümitsiz bir vakayı görür görmez tanırdı, o yüzden de yenilgiyle başını sallayıp mutfağa geri döndü ve gürültüyü bir nebze de olsa azaltmak için kulaklarına birer havuç tıkadı.

Lucy ve Tom ise yatak odalarına çekilip kapılarını çarptılar.

Lucy kendini yatağına atıp yüzünü yastığına gömdü.

Öfkesinden, “Aaaaaağğhhh!” diye uludu.

Ama bir yastığa bağırarak hiç de tatmin edici değildi ve Lucy çok geçmeden niçin tartıştıklarını bile unuttuğunu fark etti. Yatağında döndü, tavana doğru bakarak içini çekti.

“Sıkıldım,” dedi kendi kendine. Gerçekten sorun buydu işte.

“Ve kendi kendine konuşarak deliriyorsun,” diye yanıtladı.

“Evet, bu kısım biraz tuhaf.”

Gülümsedi ve yine kendi kendine, “Hayatımı nasıl daha heyecanlı hâle getirebilirim?” diye sordu.

Yerdeki kıyafet, oyuncak ve kitap yığınının arasında bir not defteri ve kalem aramaya başladı. Sonra da kafasındaki fikirleri yazmaya koyuldu.

- Bir televizyon programında rock yıldızı ol.
- Ünlü ol.
- Viral ol.
- Tropik bir adada yaşa.

Lucy kalemını kemirerek yazdıklarına baktı. Yüksek sesli müzik, uzun geceler ve bir sürü parti kulağa masal gibi geliyordu. Ama gitar çalamıyordu ve rock yıldızı olacak kumaşa sahip olmadığı da bir gerçektir. Sınıf arkadaşlarının çoğu ünlü ya da internette viral olmanın hayalini kuruyordu. Ama ünlüler bütün gün neyle uğraşıyordu? Hiçbir fikri yoktu doğrusu.

“Peki ya tropik ada?” dedi merakla. “Sıcacık güneşin altında, Tom’dan kilometrelerce uzakta olmak...”

Cama vuran yağmur damlaları, bir palmye ağacının altında uzanıp Hindistan cevizinden bir şeyler yudumlamayı daha da cazip hâle getiriyordu.

Lucy biraz daha düşündü. Çok istese de tropik bir adaya nasıl gidilir, hiç bilmiyordu. Hem adada yüzmek dışında ne yapılırdı ki? Biraz sıkıcı bile olabilir miydi acaba? Ayrıca

bugün sinirlerine dokunmuş olsalar da ailesi olmadan yaşamak istemezdi. Hem o zaman çayını kim demlerdi?

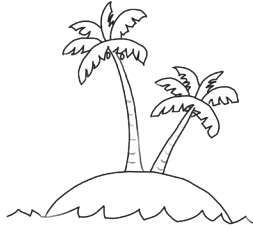
Hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsa da Lucy, ev yaşamının kolay olduğunu biliyordu. Sihirli bir perinin icabına bakması için çoraplarını bir kenara atıvermek varken kirli sepetine atması istendiğinde tabii ki gözlerini devirirdi. Hatta daha etkili olması için de arada bir huysuzlukla, “Neden her şeyi ben yapmak zorundayım?” diye yakınırdı.

Yine de ona fazlasıyla yardım ettikleri için ailesine minnettardı, hatta Tom’la vakit geçirmek çoğunlukla eğlenceliydi. Daha iyi bir fikre ihtiyacı vardı.

Odaya göz gezdirirken duvardaki dünya haritasını fark etti. O haritaya bakmayı ve diğer ülkelerdeki çocukların nasıl bir hayatı olduğunu merak etmeyi seviyordu. Acaba yatak odaları nasıl görünüyordu? Okulda ne yiyorlardı? Tüm o el değmemiş yerler nasıldı?

Lucy, “Aha!” diye bağırıp listesine bir madde daha ekledi.

- Bir televizyon programında rock yıldızı ol.
- Ünlü ol.
- Viral ol.
- Tropik bir adada yaşa.
- Bir maceraya atıl!

O da Tom'un yaptığı gibi büyük bir maceraya atılabilirdi. Neden sadece Tom eğlensindi ki? Bu fikir Lucy'nin yatağında heyecanla zıplamasına neden oldu. Ama ne tür bir macera olacaktı bu?

Lucy bir kez daha ilham için etrafına bakındı. Kendisi bile odasının berbat hâlde olduğunu kabul ediyordu. Ama sonra okul çantasını gördü ve ödevini yapmadığını hatırlayıp paniğe kapıldı. Homurdanarak yatağında döndü ve çantasını açtı. Bu hafta yine "ödevimi köpek yedi" numarasını yapmasa iyi olacaktı. Macera biraz daha bekleyebilirdi.

Merhaba Sınıf,

Ödeviniz, sınıfta öğrendiklerimizi ve kitaplarda ya da internette yapacağınız fazladan araştırmaları kullanarak okyanusları tanıtmak.

Hepinizin bu ödevi tamamlamasını bekliyorum.

Köpeğinizin ödevlerinizi yemediğinden de emin olun.

Bunu bir mazeret olarak kabul etmeyeceğim, özellikle de geçen hafta da aynısını kullanan ve köpeği bile olmayan öğrencilerden...

Bol şans!

Bayan Meadow

Okyanus Gezegeni

Dünyanın yüzeyinin yüzde yetmişi sularla kaplıdır. Bu yüzden adı Dünya Gezegeni yerine Okyanus Gezegeni olmalıdır.

Dünyayı sarıp sarmalayan beş okyanus bulunmaktadır ve hepsi, devasa bir su birikintisi gibi birbirine bağlanmaktadır.

Pasifik Okyanusu en büyük okyanustur. Dünyanın üçte birini kaplamaktadır. Aynı zamanda en derin okyanustur: Everest Dağı'nı, Mariana Çukuru'nun içine sokarsanız, dağın tepesi suyun iki bin metre altında kalır!

Onun arkasından Atlantik Okyanusu gelir.

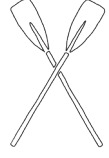
Yirmi milyar adet futbol sahası büyüklüğünde olan bu okyanusun dalgaları altında 10.000 mil boyunca uzanan, dünyanın en uzun dağ sırası bulunurken Hint Okyanusu, Süveyş Kanalı yoluyla Asya'dan Avrupa'ya çeşitli mallar taşıyan kocaman gemilerle oldukça hareketlidir.

Arktik Okyanusu, Kuzey Kutbu üzerinde donmuş hâldedir ancak ne yazık ki küresel ısınma buzların erimesine neden olmaktadır. Bu da kutup ayıları gibi vahşi hayvanların hayatını

tehdit etmekte ve okyanus sularının, kıyı şehirlerini sular altında bırakabilecek kadar yükselmesine neden olmaktadır.

Dünyanın dibinde bulunan Güney Okyanusu'nun etrafında sürüklenen büyük buz dağlarının yanında kuvvetli rüzgârlar ve şiddetli fırtınalar görülmektedir.

Lucy, ödevini yarım yamalak tamamladıktan sonra macera arayışıyla ilgili önemli işlerine geri döndü.

Tom her zaman aklınıza gelebilecek her ülkeyle (ve Lucy’nin daha önce hiç duymadıklarıyla) ilgili hikâyeler anlatır dururdu. Büyük bir bisiklet yolculuğuna çıkmış ve bir daha da o yolculuğu ağzından düşürmemişti. Maceracılar böyleydiler işte, dinlemeye istekli birini buldular mı durmadan parlak günlerinden bahsederlerdi.

Tom okulda İngilizce dersinde macera hikâyeleri yazmış; coğrafya dersinde kabilelerden ve nehirlerden bahsetmiş; tarih dersinde büyük kâşifleri okumuş; din kültürü dersinde ise ziyaret ettiği camilerle, kiliselerle ve tapınaklarla ilgili sorular sormuştu. Macera ile okulun neden ayrı tutulması gerektiğini asla anlayamıyordu.

“Tom’un seyahatlerini kıskanmıyorum,” dedi Lucy kendi kendine, “çünkü hiçbir zaman benim gibi sıradan birinin öyle sıra dışı bir şey yapabileceğini hayal etmedim.”

Haritaya daha yakından baktı.

“Ama ben de daha fazlasını keşfetmek istiyorum. Neden kendimi maceracı biri olarak görmedim ki hiç? Aptallık etmişim.”

Tom’la yaptığı kavgalar ve sıkıldığı için ettiği şikâyetler aklından çıkıp gitmişti. Onu bekleyen koca bir dünya vardı. Nasıl sıkılabilirdi ki?

Lucy haritaya dikkatlice bakıp defterinde yeni bir sayfa açtı. Hayal gücü resmen harekete geçmişti. Tom başardıysa onun da başarmaması için hiçbir neden yoktu. Giderek daha hızlı bir şekilde aklına gelen fikirleri not almaya başladı.

MACERA FİKİRLERİ

- Dünyanın en uzun tren yolculuğuna çık, ta Sibiry’a’dan Asya’ya! (Sonrasında eve nasıl dönerim, tam olarak emin değilim.)

- Avustralya’nın iç bölgelerini deve sırtında geç! (Develeri idare etmek zor mudur?)

- Dünyanın en uzun yolunu arabayla katet, Patagonya’dan başlayıp Alaska’ya kadar tüm Amerika kıtasını! (Ufak bir sorun: Araba kullanamayacak kadar küçüğüm!)

- Afrika'da dağ gorillerinin peşine düş! (Goriller biraz korkutucu değil mi?)
- Dünyayı bir uçtan diğer uca gez, Ekvator'daki 13 ülkeyi ziyaret et! (Biraz sıcak olabilir tabii.)
- Antarktika'yı kayarak geç! (Biraz soğuk olabilir tabii.)
- Dünyadaki her ülkeye uçaksız git! (Dünyada 200 kadar ülke var, belki daha yakın bir yerlerden başlamalıyım?)

Lucy'nin beyninin büyük bir kısmı bu keşif gezilerini hayal ederken pır pır ediyordu ancak küçük bir kısmı da bir şeyin neden iyi bir fikir *olmadığı* ya da onu neden *yapamayacağı* konusunda düşüncelerini destekliyordu. Bir şeyi yapmamak için nedenler bulmak, sorunlara bir çözüm aramaktan daha kolaydı. Ve kafasındaki şuna benzer olumsuz düşünceleri durdurmak zordu:

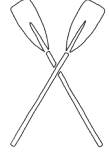
- Diğer çocuklar benim hakkımda ne düşünür?
- Diğer herkesten farklı olursam bir ucube gibi görünür müyüm?
- Ya hata yaparsam ve yanılırsam? Başarılı olmadığım bir şeyler denemekten hiç hoşlanmıyorum.
- Maceraya atılırsam bilgisayar oyunları oynayamam ya da televizyon izleyemem.

“Aptallık ediyorum,” dedi Lucy kendi kendine. “Daha bir şeye başlamadım bile ama şimdiden kendimi pes etmem gerektiğine inandırmaya çalışıyorum! Beynimin beni bundan vazgeçirmesine izin vermeyeceğim.”

Diğer çocukların ne düşündüğü kimin umurundaydı ki? Sonra ödevini hatırladı. Dünyanın büyük bir kısmı sularla kaplıydı. Dünyayı keşfetmek istiyorsa belki de en iyisi önce sulardan başlamaktı.

Yaşadığı yere en yakın okyanus Atlantik’ti. Çok cezbedici, el değmemiş ve mükemmel görünüyordu. Lucy yatağından fırlayıp mutfığa koştu.

İnanılmaz bir şekilde babası *hâlâ* mutfakta havuç soyuyordu ama Lucy, kulaklarına tıktığı havuçları çıkardığını görünce rahatlamıştı. Şüphe uyandıracak kadar yavaş çalışıyordu. Lucy babasının yine ev işi yapıyorum bahanesiyle cırcır böceklerini dinlediğinden kuşkulanıyordu. Babası *hâlâ* ailesindeki kimsenin yaptığı şeyi fark etmediğini sanıyordu.

Üzerine kirli bir kazak geçirmiş olan babasına bakıp gü-lümsedi. Babasının berbat bir tarzı vardı ancak birlikte muziplik yaparken çok eğleniyorlardı ve Lucy, babasının onun kaçık fikirlerini ve büyük hayallerini desteklemesini çok seviyordu. Lucy parmak uçlarında ona arkasından yaklaştı.

“Baba!” diye bağırınca adam olduğu yerde zıpladı.

Babası, Lucy’nin şakasına gülüp havuçları daha bir şevkle soymaya başladı.

“Birbirinize hakaret etmeyi bıraktınız mı?” diye sordu.

Lucy, uzak bir geçmişe ait ve artık konu dışı olan bu soruyu duymazdan geldi.

“Baba,” dedi, “ben Atlantik Okyanusu’nu yelkenliyle geçeceğim!”

“Bu harika bir fikir,” dedi babası. “Lütfen Tom’u da yanında götürebilir misin? Biraz huzur bulmak işime gelir doğrusu.”

“Hayatta olmaz! Bu benim maceram!” diye bağırdı Lucy, omzunun üzerinden. Planlamaya devam etmek için odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

“Lucy,” diye seslendi babası. “Sen yelkenli kullanmayı bilmiyorsun ki.”

Lucy olduğu yerde kalıverdi.

“Hay aksi.”

Heyecan yapınca, bu önemli noktayı hiç düşünmemişti. Yelkencilik, teknik beceri gerektiren bir spordu.

“Neden bu sınır bozucu detaylar her zaman planları berbat eder ki?” diye düşündü. “Ama bu sefer bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Haritasının önüne geçip kaşlarını çattı. Atlantik Okyanusu, Avrupa ve Afrika’yı, Kıta Amerika’sından ayırıyordu ve çok büyüktü. Bulması gereken bütün o yelkenleri ve halatları düşününce, yelkenli kullanmak gözüne çok karmaşık görünmeye başladı. Derken aklına bir anda, parka pikniğe